

OKNO

do života
DIECÉZE
OSTRAVSKO-OPAVSKÉ

4 | 2026

doo.cz

Rozhovor

Václav David
o Jízdě okolo osení

Inspirace

Tipy pro nová
i zavedená
společnosti

Téma

Život
s desátkem a Boží
Prozřetelností

■ **Pout' matek v požehnaném stavu ke cti sv. Jany Mollové**
Kde: Cvilín
Kdy: neděle 26. 4. | 10.00

■ **Memoriál otce Jožky**
Kdy: pátek 8. května
Kde: Stěbořice
 V 9.30 mše sv. s biskupem Martinem, v 15.00 start běhu. Od 17.30 zazpívá Michal Horák s kapelou.

■ **Benefice pro Ukrajinu koncert Pavla Helana a sboru Sonjašnyk**
Kdy: neděle 19. duben | 15.00
Kde: Havířov-Šumbark (CSVČ sv. Jana Boska)
Lístky: www.csvc.cz/koncert
 Výtěžek zamíří na nákup zdravotnického vybavení.

■ **Benefiční koncert „Ve znamení slunce“ na obnovu kostela Nejsvětější Trojice po povodni**
Kde: Opava, Sv. Vojtěch **Kdy:** sobota 11. 4. | 16.30
Hrají: Jan Hanousek, orchestr Slezského divadla

■ **Jsme součástí setkání pro lidi, kteří nesou břímě rozvodu**
Kde: Ostrava, biskupství
Kdy: 10. 4. | 17.00
doo.cz/prihlaska

■ **Pout' k Božímu milosrdenství**
Kdy: neděle 12. duben **Kde:** Fulnek
 10.00 – mše sv. (P. Alfred Volný)
 13.30 – přednáška Kateřiny Lachmanové a Korunka k Božímu milosrdenství

■ **Mše sv. ke Světovému dni Parkinsonovy nemoci**
Kdy: 11. duben | 9.00
Kde: Ostrava-Pustkovec

VYBÍRÁME Z DIÁŘE BISKUPA MARTINA

5. 4.	9.30	Ostrava – katedrála	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně
6. 4.	8.30	Opava – konkatedrála	Mše sv. (Pondělí velikonoční)
10. 4.	10.00	Ostravice	Žehnání opravené budovy lesní správy
14. 4.		Praha	Stálá rada ČBK
16. 4.	9.00	Ostrava – biskupství	Skrutinia před jáhenským a kněžským svěcením
25. 4.	10.45	Ivančena	Mše sv. se skauty / b. v. Daniel Vícha
25. 4.	11.00	Praha	Uvedení do úřadu pražského arcibiskupa Stanislava Příbyla
27.–29. 4.	10.30	Erlebachova bouda	Plenární zasedání České biskupské konference
30. 4.	12.30	Ostrava – Sv. Václav	Ekumenická bohoslužba k výročí osvobození Ostravy
30. 4.	16.00	Odry (církevní škola)	Biřmování
1. 5.	10.30	Frýdek	Slavnostní znovuotevření baziliky Navštívení Panny Marie
2. 5.	9.00	Olomouc	Ministrantský den v kněžském semináři
2. 5.	20.00	Ostrava – biskupství	Modlitba růžence za duchovní povolání /také na YouTube diecéze/
3. 5.	9.00	Ostrava-Plesná	Biřmování
7. 5.	15.00	Studénka-Butovice	Mše sv. a žehnání charitního Domova sv. Jáchyma
9. 5.	14.00	Maria Hilf	Pout' rodin

ZPRAVODAJSTVÍ

Nová křížová cesta na Radhošti 4
 Společenství se sv. Františkem 5
 Noví katecheté se mohou opřít o zkušené kolegy .. 6
 Na zkušenou do Paříže 8
 Tipy a podněty pro společenství 9

ROZHOVOR

Václav David 10

TÉMA

Život s desátkem 12

KDE JSOU DVA NEBO TŘI ANEB O SPOLEČENSTVÍ

Mladí z Pustkovce 14

30 LET DIECÉZE

Čím diecéze žila v letech 2005 až 2007 16

OSOBNOST VÍRY

Msgre Karel Wisnar (1852–1926) 17

Udělej krok

Okno je skvělá věc! Člověk může z pohodlí domova sledovat dění tam venku, aniž by ho to stálo příliš námahy, stejně tak bez námahy můžeme díky časopisu Okno nahlédnout do dění naší diecéze.

Obojí pozorování nás ale může nakonec vyburcovat k tomu, abychom své pohodlí opustili, ať už proto, abychom například více pocítili hřejivé slunce a lépe slyšeli zpěv ptáků, nebo abychom se zúčastnili některé z diecézních akcí, nebo se zapojili do některého ze společných projektů. Pasivní pozorování se tak v obou případech může proměnit v aktivní účast, ze které je pak radost dvojnásobná. A navíc člověk nikdy neví, co z takové účasti může vzniknout, co má Bůh pro nás připravené, jak to vystihuje známé přísloví: „Udělej krok a Bůh udělá dva.“

Takový jeden náš malý nenápadný krok si může Bůh použít k obrovským věcem. Někdy stačí vstoupit do kostela, když jdeme kolem, nebo zajít k pravidelné zpovědi, abychom zjistili, že má Bůh pro nás připravené něco nového a velkého. Jindy je tím krokem například účast na některé z diecézních akcí, kde člověk může zažít společenství, zakusit, že není sám, a například i zjistit, že to, co prožívá, prožívá i někdo jiný.

Příležitost udělat jeden nenápadný krok pro všechny, kdo sloužíte u oltáře jako ministranti nebo ministrantky, může být nadcházející **Ministrantský den, který se uskuteční v sobotu 2. 5. 2026 v kněžském semináři v Olomouci.** Je to dobrá příležitost zažít spoustu zábavy, zahrát si nějaké hry nebo se třeba i k ministrování něčemu novému přiučit. Navíc se můžete seznámit s někým novým. Stačí udělat krok směrem k Olomouci a můžete pěkně strávit sobotu. Všechny proto srdečně zveme! Pro vás, vedoucí ministrantů, nebo pro vás, páni faráři, to pak může být příležitost, jak třeba vašim ministrantům poděkovat za službu. Takový společný výlet do Olomouce navíc může přispět k lepšímu poznání, k prohloubení vztahů a přátelství. A navíc: nikdy nevíte, co má pro vás připravené Bůh, a to je na tom to nejlepší!

Filip Kohut, bohoslovec 5. ročníku

Spojení vírou stavíme mosty doo.cz

Ministrantský den v Olomouci

Kněžský seminář
 2. květen | 9.00–16.00

Pro účastníky a účastnice od 6 do 20 let

Přihlašování prostřednictvím kněží nebo vedoucích ministrantů na webu ministranti.doo.cz

DIECÉZE
OSTRAVSKO-OPAVSÁ

FOND MOST
PODPORA, KTERÁ NÁS NESE

Staňte se donátory Přidejte se do velké rodiny malých dárců ostravsko-opavské diecéze

Večery se sv. Františkem v Jablunkově

U příležitosti Roku sv. Františka zvou jablunkovské alžbětinky a bratři františkáni na večery se sv. Františkem – vždy 29. den v měsíci. V 18.00 zvou do klášterního kostela na mši sv. s tematickou promluvou. Před mší svatou i po ní jsou všichni zváni na adoraci.

Fond MOST hlásí prvních tisíc donátorů!

Děkujeme všem, kteří se rozhodli stát součástí velké rodiny malých dárců a na platformě Donátor.cz podporují svou farnost i mzdy kněží ve Fondu MOST. Společně můžeme vytvořit pilíř podpory pro naši diecézi.

Po radhoštském hřebeni křížovou cestou

Radhošť – K nejvýše položené kapli v Česku dovede poutníky nově i křížová cesta – nenápadná, připevněná na kmeny stromů. V neděli 22. března se pod hvězdnou oblohou vydali od prvního ke čtrnáctému zastavení farníci z Frenštátu a okolí.

Ke křížové cestě smíření (rámované Dnem smíření v diecézi) se v nedělním šeru na Pustevnách sešly tři desítky lidí z frenštátské farnosti a dalších míst v okolí. „Reproduktor s mikrofonom brát nemusíme, ještě by se připojil medvěd,“ zavtipkoval na úvod frenštátský farář P. Sebastian Jarczyk. Brzy ale zvažněl, když děkoval všem, kteří se na umístění nové křížové cesty podíleli. Malé oválné dřevěné reliéfy jsou rozmístěny po celé délce radhoštského hřebene na stromech. Za mihotání čelovek a se srpkem měsíce dorůstajícím do prvního jarního úplňku nad hlavami se pak poutníci vydali na cestu až ke kapli sv. Cyrila a Metoděje.

Myšlenka na křížovou cestu na Radhošti zrála v hlavě frenštátské farnice Kateřiny Siudové zhruba dva roky. „Na Radhošť chodíváme často a vnímala jsem, že se tam vzdává úcta spíše Radegastovi. Chtěla jsem proto oslavit našeho Boha, aby i on měl kromě kaple na hoře své místo,“ podotýká žena, která svou myšlenku probírala s různými lidmi. Rozhodující okamžik přišel, když jí známý nabídl křížovou cestu ze staré kaple. Kateřina Siudová získala povolení, vy-

■ Noční cesta po hřebeni Radhoště s osvětleným křížem a čelovkami. Foto: Roman Polách / ČaV

slechla si radu místního revírnicka, na jaké stromy zastavení pověsit, a s přáteli se pustila do díla. Reliéfy křížové cesty na nově zhotovených dubových podložkách v půli postní doby požehnal při nedělní mši P. Sebastian Jarczyk.

Jemný vánek v jarní noci

Když s pomocníky v pondělí 16. března připevňovali křížovou cestu na stromy, horské počasí se rychle měnilo. Při „premiéře“ v neděli 22. března ale panovalo bezvětří a jemný vánek. „Noc je zvláštním časem pro modlitbu – klidným, požehnaným,“ popisuje paní Kateřina, proč se rozhodli na horském hřebenu modlit

v noci. Setkání jí přineslo velkou radost, i když se starala, jestli za tmy v terénu najde všechna zastavení. „Modlitbu jsem ale prožila s klidem a křížovou cestu smíření vnímala jako zpovědní zrcadlo,“ sdílí se žena, kterou k modlitbě křížové cesty v poslední době přivedlo nutkání „po pokání za jednání lidstva“.

Nová křížová cesta na Radhošti je nyní dost možná nejvýše položenou křížovou cestou v Česku. A hledání jednotlivých zastavení na kmenech stromů tak může celoročně pomáhat pozvedat oči vzhůru – od prachu kamenité cesty.

Ondřej Elbel

Frýdecká bazilika čeká na poutníky

Poutní chrám Navštívení Panny Marie ve Frýdku se po dvouleté rekonstrukci znovu otevírá. V nové barevné úpravě, s přístupnou kryptou i adorační kaplí sv. Kříže.

Slavnostní otevření je v plánu na pátek 1. května. Mši sv. v 10.30 bude celebrovat apoštolský nuncius Jude Thaddeus Okolo, jehož brzy čeká stěhování na Haiti. Připraveno bude občerstvení, koncerty a večer po setmění (20.30) také projekce (videomapping) na stěnách mariánského chrámu.

V pátek 1. května bude krypta baziliky přístupná pouze po on-line registraci. Veškeré informace k poutnímu víkendů najdete na webu: www.farnostfrydek.cz.

■ Foto: Josef Cinciala / Člověk a Víra

Za sv. Františkem do pekárny

Zlaté Hory – Kde jsou dva nebo tři, tam může vzniknout i úplně nové společenství. Touto cestou se vydali věřící ve Zlatých Horách, kteří se začali scházet ke společné modlitbě a sdílení nad tématy ze života sv. Františka z Assisi.

Alenu Hanákovou s manželem Tomášem inspiroval podzimní kurz Tvoříme farnost. „Uvědomili jsme si, že v naší farnosti řada služeb funguje – lektoři, květiny apod. Chybělo ale otevřené modlitební společenství.“ Když papež Lev XIV. vyhlásil Rok sv. Františka, zapadl do mozaiky poslední kamínek. Jako františkánští terciáři totiž mají Hanákoví ke světcům z Assisi velice blízko. Poradili se s místním farářem P. Bartłomiejem Blaszkou a jako místo setkávání nakonec vybrali obchůdek, který patří k jejich rodinné pekárně.

„Zatím jsme měli dvě setkání. Vždy jsme připravili téma ze života sv. Františka, sdíleli se a modlili,“ popisuje Alena Hanáková, která setkání popisuje jako „moc hezká“. Jako františkánští terciáři mají přístup k formačním materiálům,

■ Foto: Petr Polanský / Člověk a Víra

ze kterých vycházejí. Úvodní setkání patřilo kontextu doby, ve které sv. František žil. Podruhé na společenství s dalšími farníky rozebírali impulsy z Dopisu ministrů františkánských řádů na téma setkání sv. Františka s malomocným.

I ve dvou nebo ve třech

Počet účastníků se pohybuje mezi šesti a jedenácti. „Velmi nás povzbudilo letošní diecézní motto: Kde jsou dva nebo tři. Potvrdilo nám, že jsme se vydali na dobrou cestu, i kdybychom se byli scházeli dva nebo tři,“ podotýká s úsměvem Alena Hanáková. **(one)**

Nový oltář v Rudě

Poutní kostel v Rudě u Rýmařova má nový oltář. Navrhl jej architekt Marek Štěpán. Z velké rekonstrukce kostela Panny Marie Sněžné tak zbývá dokončit už jen opravu varhan. „Mše svaté v Rudě slavíme zpravidla jednou za měsíc. Pro více informací sledujte web farnosti Rýmařov,“ zve k návštěvě děkan P. František Zehnal. Hlavní pouť se uskuteční 2. srpna.

■ Foto: Aleš Repka / Člověk a Víra

Kavárna pro radost překonala čas nejistoty

Opava – Zaměstnanci a klienti sociálně terapeutické dílny Radost Charity Opava měli v úterý 3. března skutečně napilno. Na nové adrese – v Müllerově domě Slezského zemského muzea – se první den provozu museli otáčet, aby stihli všechny zájemce o posezení obsloužit.

Z obchodního centra k muzeu

Kavárna pro radost, ve které obsluhují klienti s duševním onemocněním nebo mentálním znevýhodněním, si získala srdce mnoha lidí během dvou let, kdy měla otevřeno každé úterý v opavském obchodním centru Breda&Weinstein. Když musela loni v září skončit, zdálo se, že nové vhodné prostory už nenajde. Pak ale přišla nabídka Slezského zemského muzea a smutek klientů Radosti, že se budou muset své oblíbené role číšníků vzdát, se rozplynul. Protože ale od uzavření původních prostor uteklo půl roku, panovala obava, nakolik si klientela této netypické kavárny najde cestu do nového sídla. Naštěstí se ukázalo, že žádná skepse nebyla na místě. K původním stamgastům se přidali noví návštěvníci

■ Charitní kavárna první den v provozu praskala ve švech. Foto: Charita Opava

a v kavárně se hned první den hodně zapotili, aby všechny zvládli obsloužit.

Kavárna pro radost tak k velké radosti klientů i zaměstnanců úspěšně vstupuje do další etapy. Díky umístění v Historické výstavní budově Slezského zemského

muzea a poloze na dohled obou opavských gymnázií a dalších škol se před ní navíc otevírají nové možnosti, nemluvě o tom, že přílehlý park nabídne v letních měsících další místa k posezení. „Těšíme na vás každé úterý od 9 do 17 hodin,“ vzkazují z Radosti. **Ivo Mluděk**

Noví katecheté nejsou na své začátky sami

Diecéze – Výuka náboženství a katecheze s dětmi stojí v dnešní době v jiném kulturním i společenském kontextu než před třiceti lety. Proměňují se děti, jejich rodinné zázemí, očekávání školy i jazyk, kterým mladá generace přemýšlí o světě. Tato změna je výzvou k promyšlenému rozvoji přístupu, metod i samotného chápání služby.

Součástí této proměny je podpora začínajících vyučujících náboženství a katechetů. Doprovázení dětí na cestě víry a kvalitní výuka nevzniká izolovaně. Rodí se v dialogu, ve sdílení zkušeností, v ochotě reflektovat vlastní praxi a nechat se doprovázet. Právě mentoring – systematické uvádění do služby – je jedním z nástrojů, jak zajistit odbornou kvalitu i lidskou oporu těm, kteří do této služby vstupují.

Dvojitý rozhovor se zkušenou uvádějí učitelkou Mgr. Olgou Stuchlou a začínající katechetkou Bc. Simonou Lipinskou nabízí pohled ze dvou perspektiv: zkušenosti i prvních kroků. Ukazuje, že proměna začíná u konkrétních lidí – v otevřenosti učit se, v ochotě sdílet i v odvaze hledat cesty, které osloví děti dnešní doby.

■ Olga Stuchlou (vlevo) a Simonu Lipinskou spojil projekt uvádějící učitelky.

Můžete se prosím představit? Kde a v jakém prostředí působíte?

Olga Stuchlá: Jmenuji se Olga Stuchlá. Bydlím v Chuchelné a výuce náboženství a katechezi se věnuji přes 30 let. Působila jsem na různých školách na Hlučínsku a na Opavsku. V letošním školním roce učím na základní škole v Chuchelné, Bohuslavicích a Bělé děti od 1. do 6. třídy.

Region Hlučínska je velmi religiózní. V Bohuslavicích mám až do 6. třídy skupiny podle tříd, v Chuchelné jsou vždy 2 ročníky spojené. Říkáte si, že je to sen učitele náboženství? Ne tak úplně. Jsou děti z věřících rodin, ale je hodně takových, kde se v rodině o Bohu nemluví a jediným zájmem je, aby děti šly na 1. svaté přijímání. Nebo jdou do náboženství, protože to chce babička. Je těžší takové děti zaujmout a nadchnout pro Boha.

Kromě výuky náboženství a katecheze působím také na Katechetickém a pedagogickém centru našeho biskupství. Jako externí odborná pracovnice se věnuji převážně začínajícím katechetům.

Simona Lipinská: Jmenuji se Simona Lipinská, mám 29 let a s manželem a dvěma dcerami (Anetka 5 let a Beátka 3 roky) bydlíme ve Fulneku. Vystudovala jsem Biskupské gymnázium v Ostravě, pak jsem nastoupila na Cyrilometodějskou teologickou fakultu v Olomouci – obor Sociální pedagogika, kde jsem úspěšně odstátinovala s titulem bakalář. Hned po státnicích jsem nastoupila na rodičovskou dovolenou. V rámci rodičovské dovolené jsem po schválení našeho pana faráře Jozefa rozjela katechezi pro děti od 3 let do 3. třídy. Katechezi mívám vždycky 1. neděli v měsíci a chodí mi tam cca 15–25 dětí. Také jsem členem pastorační rady v naší farnosti a druhým rokem vedu na faře katecheze pro 9. třídu. Od července loňského roku jsem nastoupila do školky jako asistent pedagoga a od září pak přidala studium na střední škole sv. Anežky České – obor Předškolní a mimoškolní pedagogika.

Jak jste se stala učitelkou náboženství a katechetkou?

Olga: Byla jsem krátce po křtu a s kamarádkou jsme, na podnět nového pana faráře – otce Antonína Kocurka, založily u nás ve farnosti scholu. Velmi mě zajímal průběh liturgického roku a ptala jsem se dětí ve schole i lidí kolem sebe, proč se dělá to či ono, proč je zrovna taková liturgická barva a podobně. Tak jsem se začala pít po informacích: u pana faráře, u přátel, na spolču, v knihách a časopisech (kterých tenkrát po revoluci moc nebylo)... Dětem ve schole jsem pak všechno vysvětlovala, aby mohly liturgii lépe prožít. Když naše paní katechetka odešla do důchodu, měl pan farář jasno: „Budeš učit náboženství,“ šokoval mě tímto prohlášením. Měla jsem se ještě hodně co učit. Začala jsem studovat teologickou fakultu v Olomouci a ve školním roce 1994/95 jsem dostala hodinu náboženství v 5. třídě v Chuchelné.

Začátky byly velmi těžké. Cítila jsem se spíše jako kamarádka než jako učitelka a děti to brzy vycítily. Hodiny byly uvolněné, spontánní a hodně hlučné... S léty jsem sbírala zkušenosti. Hodně

mi pomohly metodiky, které začaly postupně v naší diecézi vycházet. Také na děkanátních setkáních katechetů jsem se vždycky snažila co nejvíce načerpat. Moc ráda vzpomínám na přátelskou atmosféru a sdílení našich zdarů i nezdarů.

Simona: Bylo to celkem zajímavé. Už na střední škole jsem měla ráda „nábožko“, dokonce jsem z něho i maturovala. Brala jsem to jako předmět, ve kterém se můžu přiblížit k Bohu, což u ostatních předmětů nešlo. O pár let později po svatbě jsme se s manželem přestěhovali do manželova rodného města – do Fulneku. A tam započala má dráha katechety. Zjistila jsem, že ve farnosti nejsou katecheze pro děti, a tak jsem cítila odhodlání pustit se do toho. Něco mi říkalo, že to ještě není to, co opravdu chci. O dalších pár let později jsem před kamarádkou jen tak prohodila myšlenku, že by mě lákalo učit náboženství. No a už to bylo... Hotová senzace! Když se to náš pan farář dozvěděl, neváhal a oslovil mě. A mi nezbyvalo nic jiného než nabídku přijmout. A už to bylo.

V čem spočívá uvádění nového vyučovacího náboženství?

Olga: Když nastoupí na školu nový učitel, dostane uvádějího učitele, který ho má na starosti. Uvádí ho do režimu školy i do vlastního výkonu povolání. Je mu k ruce radou i praktickou pomocí. Totéž funguje na úrovni katecheze

a výuky náboženství. V září dostanu na starost několik začínajících vyučujících náboženství nebo katechetů. Mám s každým z nich úvodní setkání, kde se seznámíme, zjišťuji podmínky, ve kterých vyučující pracuje, co potřebuje, v čem můžu poradit, pomoci... Když se školní rok rozběhne, probíhají náslechy u mě v hodině nebo u jiného katechety – podle možností. Mohu také nabídnout, že odučím hodinu v jejich třídě. Dále si domluvíme termín, kdy přijdu na návštěvu k nim do vyučování. Po každé hodině (ať už je to náslech, nebo výstup) následuje společná reflexe. Další podpora se odvíjí od potřeb katechety. Ke konci školního roku proběhne závěrečné setkání, kdy mě zajímá, jak se katechetovi podařilo splnit cíle, které si na začátku školního roku stanovil, jak byl spokojený s podporou, co ho obohatilo, co ocenil, co mu chybělo a co by se dalo zlepšit...

Simona: Když jsem začala učit náboženství, zjistila jsem, že dostanu mentora. Nevěděla jsem, co to přesně bude znamenat. Když se mi pak ozvala Olga, že by se se mnou ráda sešla, moc se mi do toho nechtělo. Ale nakonec jsme se sešly a bylo to milé setkání.

Co vás překvapilo?

Olga: Vždy mě příjemně překvapuje nadšení katechetů a učitelů náboženství, kteří mají své rodiny, svou práci a ještě věnují spoustu času a energie dětem v náboženství. Jsem za ně velmi

vděčná. Simona učí 9. třídu, což není jednoduché. Překvapila a potěšila mě míra přátelské atmosféry, velký zájem a aktivita dětí v její skupině.

Simona: Překvapilo mě, kolik toho Olga ví a jaký má přehled. Taky se mi líbilo a zároveň i překvapilo, že Olga neshodila mé nápady k průběhu výuky ze stolu a dokázala mi poradit, co bych mohla udělat lépe. Také mi poradila pěkné knížky na katechezi pro děti.

Kdybyste mohla proměnit výuku náboženství, co byste změnila?

Olga: Jak bych proměnila výuku náboženství? Ta už se mění! S týmem pracujeme na novém Rámci pro náboženskou výchovu a katechezi, který odpoví na potřeby změny přístupu k vyučování a katechezi. Tím, že učím přes 30 let, vidím a vnímám, jak se mění společnost, děti, přístup na školách... My musíme jít s dobou. Věřím, že nový Rámec pomůže katechetům a vyučujícím náboženství přiblížit se dětem dnešní doby.

Simona: Výuku jsem si nastavila tak, jak jsem vždycky chtěla, aby byla vedena i všude jinde. Aby předávání informací bylo formou hry nebo mini aktivit. Aby žáci mohli diskutovat, říct, jaká témata je zajímají. Aby „nábožko“ nebylo o zapisování poznámek do sešitu a nudných výkladech.

**Za odpovědi na otázky děkuje
Barbora Holoubková**

Královská duchovní obnova

■ Katechetky a další zájemkyně z naší diecéze prožily v sobotu 7. března postní duchovní obnovu Královsky!, kterou vedla Eva Muroňová. Průvodcem byla dřevěná figura krále, kterou vyřezal německý trvalý jáhen Ralf Knoblauch. Značí nezcizitelnou lidskou důstojnost. V letošním roce se s králem můžeme setkávat na stránkách časopisu DUHA. Více na: www.kralovsky.eu. Foto: archiv KPC

Informace o kurzu pro nové učitele náboženství a katechety

Ve spolupráci s Teologickou fakultou Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích pořádáme od r. 2026/27 kurz celoživotního vzdělávání. Studium probíhá ve dvou formách – jako rozšíření odborné kvalifikace pro pedagogy s vysokoškolským vzděláním nebo k pastorační a katechetické práci všech věkových skupin ve farnosti pro středoškolské absolventy. Přihlašování již nyní.

Nový Rámec pro náboženskou výchovu a katechezi s dětmi

Nahradí dřívější Osnovy. Nabízí základ a směr vyučujícím náboženství, katechetům, kněžím a rodičům při náboženském vzdělávání a výchově dětí ve víře v Krista.

Kde se srdce žen a mužů setkávají s Bohem

Kopřivnice / Ostrava – Zavaleni každodenními starostmi a úkoly často zapomínáme na prostor pro zastavení, sdílení i hloubku života. Naše Centrum pro rodinu a sociální péči proto připravilo dvě nová paralelní pozvání. Jsou určena všem, kteří chtějí růst nejen v lidskosti, osobních vztazích, ale i ve víře.

Ženy: bezpečí, sdílení, tvořivost

První pozvání patří všem ženám bez ohledu na věk či životní situaci, v níž se nacházejí. Ženy spolu, to je synonymum pro bezpečí, sdílení i tvořivost. Na každém setkání nás navštíví host, žena s nevšedním životním či profesním příběhem, a podělí se o své zkušenosti a víru. Dotkneme se vztahů, osobního zrání i výzev každodennosti. Nabídneme i kreativní výtvarný prostor pro vyjádření toho, co se odehrává v nás nebo okolo nás.

Setkání budou probíhat jednou měsíčně vždy v pondělí, a to v termínech 13. 4., 18. 5. a 15. 6. 2026 od 17 hodin v malém sále **Katolické besedy v Kopřivnici**. Jedním z hostů bude olomoucká ambasadorka onkologických pacientů Věra Zukalová.

Muži: odvaha, autenticita, zrání

Ani pánové nezůstanou ochuzeni. Srdce muže je pozvánkou ke společné cestě k odvaze, autenticitě a zrání. Setkání

■ Jedno ze setkání pro muže povede P. Vítězslav Řehulka. Foto: Štefan Handžák / Člověk a Víra

s inspirativními hosty, kteří se nebojí mluvit o svých výhrách i pádech. Nebude chybět prostor pro otázky a společnou diskuzi. Muži se mohou těšit na dlouholetého ředitele Centra a také mediátora a rodinného konzultanta Jana Zajíčka. O mužské spiritualitě bude povídat kněz P. Vítězslav Řehulka.

Chlapi se budou potkávat vždy ve čtvrtek, a sice 23. 4., 21. 5. a 25. 6. 2026 od

18 hodin ve společenském sále nového **Centra pro rodinu a sociální péči v Ostravě**.

Obě skupiny jsou otevřené všem zájemcům a není třeba se na ně přihlašovat. Přijďte načerpat inspiraci, najít nové přátele a prožít společenství, které dává smysl našemu každodennímu snažení.

Radka Moricová

Inspirace z Paříže

Diecéze – Čím mohou inspirovat zkušenosti francouzské katolické církve v oblasti misie? Biskupský vikář P. Daniel Vícha se nedávno vypravil navázat spolupráci s pařížskou arcidiecézí – konkrétně tamním biskupským vikářem pro evangelizaci P. Étienne Grennetem.

Velké téma ve Francii je doprovázení katechumenů, kterých tam přibývá. Jaké podněty jste si přivezli?

Katechumeni v Paříži nejsou připravováni pouze na katechezích, ale jsou začleňováni do konkrétního společenství věřících. Vztahy a sdílení víry jsou vnímány jako základní prostředek evangelizace. Důležitý moment celé cesty je setkání biskupa s katechumeny a jejich oficiální přijetí, což se v posledních letech děje už také v naší diecézi. Je

kladen velký důraz na diecézní společenství s biskupem.

V čem může být francouzská katolická církev inspirativní?

Někdy se hovoří o tom, že situace české a francouzské církve je podobná, protože obě země jsou velmi silně sekularizované. Dovolím si tuto představu trochu zpochybnit. Sekularizace ve Francii je přece jen poněkud odlišná. Jednak církev není ve veřejném prostoru přítomná podstatně delší dobu než u nás a jednak je čistě sekulární prostředí stále více konfrontováno s islámem, tedy s náboženskou zkušeností, byť ne křesťanskou. Mnoho nevěřících Francouzů má mezi muslimy své spolužáky, kolegy na pracovištích nebo sousedy a ti se jich ptají: V co věříš? Tito lidé se pak touto otázkou začínají zabývat a hledají nějakou přijatelnou formu víry,

protože chtějí také v něco věřit. A protože oddělní církve od státu a s tím silně vyžadována sekularizace společnosti trvá již více než sto let, je pro ně i katolictví rozumnou volbou, jelikož není zatíženo tolika předsudky, jako je tomu u nás.

Jaké projekty vás v Paříži oslovily?

Osobně je pro mě velmi inspirující silná motivace hledat nové cesty. V českém prostředí se spíše ohlížíme a říkáme si, jak je možné, že kdysi to šlo a dnes ne. Ve Francii vidím silnou vůli hledat nové způsoby tak, aby církev dokázala být tam, kde je potřeba. Francouzská církev často mluví o „misijních farnostech“. Farnost není chápána jen jako místo péče o věřící, ale jako prostor evangelizace. A konečně je pro mě Francie velkou inspirací v zapojení věřících do příprav ke svátostem. Laici doprovázejí

katechumeny, modlí se s nimi, hovoří o víře, zatímco u nás je příprava ke křtu často záležitostí kněze.

Jak se to potkává nebo mívá se stávající nabídkou evangelizačních projektů u nás v diecézi?

Musím se přiznat, že mě velmi potěšilo zjištění, že v rámci evangelizačních

„Ve Francii zní daleko častěji otázka: V co věříš?“

P. Daniel Vícha

projektů se nemusíme stydět. Když nám při setkání hovořil biskupský

vikář o evangelizačním kurzu, o aktivitách pozvání do kostelů, setkávání vedoucích společenství, snaze budovat malá společenství s cílem začleňovat nové lidi, tak jsem v tom viděl mnohé současné aktivity naší diecéze. Oni jsou sice mnohem dál a mají více zkušeností než my, ale směr u nás začíná být podobný. **(one)**

Kde se mohou inspirovat „dva nebo tři“?

Diecéze – „Kde jsou dva nebo tři...“ tak zní motto ke třicátému výročí naší diecéze. Vychází z nápadu Pastorační rady diecéze, která vybídla k podpoře malých společenství. Odkud čerpat inspiraci? Nabízíme krátký rozcestník s výběrem aktuálních nabídek pro společenství.

„Discovery Bible“

„Četba Písma patří k nutným základům křesťanského života. Přesto je mnoho věřících, kteří neví, jak Bibli začít číst tak, aby jim poskytovala podněty pro život s Bohem. Způsob Discovery Bible je velmi jednoduchá metoda jak nechat Boží slovo působit v konkrétních situacích pomocí četby a velmi praktických otázek,“ představuje metodu P. Daniel Vícha.

Discovery Bible (v překladu Objevňování Bible) svým způsobem připomíná Lectio Divina, ale je to přece jen jiné. Jedním z velkých přínosů tohoto čtení je jednoduchost. Kdo má zájem, dostane do ruky pár bodů a už může začít s někým jiným takto Bibli objevovat. Mohou tak vznikat malá biblická společenství všude tam, kde se najdou dva nebo tři lidé ochotní naslouchat Božímu slovu.

25. dubna od 14.00 se chystá v Lidovém domě ve Frýdku-Místku setkání všech, kteří se chtějí s touto metodou seznámit. Pak už stačí jen oslovit dva, tři či více lidí a setkávat se k četbě. Může to být v kostele, na faře, doma, v parku, úplně všude. „Vím o skupince, která se takto schází dokonce v restauraci. Pro ty, kteří nenašli společenství nebo touží s někým sdílet svou víru, se tyto skupinky mohou stát právě tím, co jim schází. Navíc je to velmi přístupná forma i pro hledající nebo nevěřící, kteří se tak seznamují s poselstvím evangelia,“ doplňuje P. Vícha. Více informací najdete na diecézním webu.

■ Foto: Anička Guthrie / Člověk a Víra

Kurzy Alfa

O kurzech Alfa jsme už v posledním roce psali několikrát. Alfa otevírá i prohlubuje základy víry mezi začátečníky i pokročilejšími. V dubnu je pravá chvíle se s metodikou seznámit, a to na **semináři v sobotu 18. dubna v Opavě (Marianum)**. Základy představí republiková koordinátorka Alfy Veronika Filipová, vznikne prostor ke sdílení zkušeností nebo zásad bezpečí ve skupince.

Více na: www.evangelizace.cz.

„Informačník Katechetického a pedagogického centra“

Aktuální materiály k různým fázím církevního roku nebo jiným tématům (Rok sv. Františka) přináší pravidelně také naše Katechetické a pedagogické centrum. Podněty z KPC často míří k dětským skupinkám, ale inspirovat mohou také dospělí. Přihlásit se k odběru „Informačníku KPC“ můžete na webu kpc.doo.cz.

Formace členů společenství

V diecézi se schází na různých úrovních mnoho společenství. Tu a tam se každé z nich dostane do fáze, kdy hledá, jak dál, z čeho čerpat, kde se inspirovat, jak překlenout krizi či jakýkoli zlom. „Proto

nabízíme možnost setkání těch, kteří se cítí za různá společenství ve svých farnostech zodpovědní, ke vzájemnému povzbuzení a sdílení. Záměrně neuvádím »vedoucí společenství«, protože společenství není věc vedoucího, ale všech členů,“ podotýká P. Daniel Vícha. **Toto setkání se bude konat 22. května v 17 hodin na biskupství.** Na podzim pak připravujeme pro zájemce z celé diecéze formační program pro ty, kteří různá společenství moderují, aby se jim dostalo nejen podpory, ale také inspirace a rad těch, kteří jsou v této oblasti odborníky. Součástí bude také formace duchovní.

Ve škole Ježíšově

Pokud život naší diecéze sledujete dlouhodobě, možná si vzpomenete na sérii materiálů pro společenství Ve škole Ježíšově. Vycházely nepřetržitě po dobu patnácti let – v letech 2005 až 2020. Podílel se na nich mj. P. Adam Rucki a další spolupracovníci. Biblické impulsy a další témata pro společenství najdete na webu: www.doo.cz/dokumenty/ve-skole-jezisove.

Osvědčil se vám jiný materiál pro společenství? Víte o další aktuální nabídce pro společenství? Napište nám na: okno@doo.cz.

Dokud budu žít, jezdit se bude

Lukavec – Boží hod velikonoční má v Lukavci u Fulneku jasný řád. Ve 13 hodin vyjíždějí jezdci na koních a ohlašují celému světu zprávu o Ježíšově vzkříšení. V Jízdě okolo osení se setkává lidový zvyk se zbožností. A lví podíl na pěstování „Jízdy“ má rodina Václava Davida.

Na rozhovor jsem za vámi chtěl přijet už loni v zimě. Pak ale přišla uprostřed Vánoc zpráva, že vás na Štědrý večer hospitalizovali. Jak na Vánoce 2024 vzpomínáte?

Na Štědrý den roznášíme každoročně po celé obci Betlémské světlo. Byl jsem tenkrát dost unavený, namáhavější pro mě byla ten rok i výprava do lesa pro vánoční stromky do kostelů. A prohlásil jsem: „Dneska na půlnoční nepůjdu.“ Vtom volal můj syn, tehdy byl ještě v Kanadě (P. Jan David, pozn. red.), a tak mě po telefonu rozebral, že ze mě únava spadla. A to mi vlastně zachránilo život. Kdybych zůstal doma sám, našli by mě pak mrtvého.

V kostele jsem se totiž při úvodním zazvonění sesunul k zemi. Odnegli mě pak do sakristie. To už si samozřejmě nepamatuji. Doktor mi pak říkal, že 90 % pacientů s mou diagnózou umírá, pokud pomoc nepřijde do tří minut. Naštěstí v kostele byli záchranáři. Okamžitě mě začali oživovat. Manželka vypráví, že když mě vynášeli, zpívalo se: „Narodil se Kristus Pán“. Já si říkám: kdo má takovou milost, že by zemřel v kostele při téhle písni?

Vlastně jste se ale znova narodil...

Čtyři dny jsem byl v umělém spánku. Naštěstí se mi vrátila paměť. Jen trvá, než si některá jména vybavím. Otec Jozef Gruba říkal, že to je fulnecký vánoční zázrak. Zrovna začínal Jubilejní rok – Rok naděje.

OKNO, které čtenáři drží v rukou, vychází na Velikonoce. A to jsou pro vás mimořádné dny – i kvůli Jízdě okolo osení. Co pro vás ale znamená příprava na Ježíšovo zmrtnýchvstání?

Třicet let dělám kostelníka, takže pro mě začíná příprava křížovými cestami v postní době – u nás v Lukavci ve čtvrtek a v neděli. Už od malička jsme na Zelený čtvrtek klapotali. Velikonoční triduum jsme ale odjakživa slavili celá

■ Václav David ještě coby Kreuzvater na Jízdě okolo osení. Letos se ze zdravotních důvodů ujme jiné role. Foto: Nela Šimová / Člověk a Víra

farnost ve Fulneku, hlídali jsme Boží hrob jako ministranti – to člověka formuje.

Od dětství jsem vídal tátu a dědu, jak jezdili na koni k oslavě Zmrtnýchvstání. Když se rozednívalo, jezdili ženatí. Vstávali jsme a sledovali oknem, jak jedou od kostela. To bylo krásné. Jelo jich zhruba šest. Odpoledne jezdívali ve větším počtu svobodní. Kříž vozil mládenec, který se ten rok ženil. Dnes už jezdíme jen odpoledne – svobodní a ženatí dohromady.

Poprvé jsem se připojil v roce 1967, nepřerušene jsem jezdil 57 let – až do loňska. Ale stále Jízdou organizuji. Tady v Lukavci si už nikdo nedovede představit Velikonoce bez Jízdy, je to velká slavnost pro celou obec. Jízda okolo osení byla před několika lety zapsána do Kulturního nehmotného dědictví kraje.

V čem tedy příprava spočívá? Co je potřeba udělat, abyste ve 13 hodin vyjeli?

Čtrnáct dní předem máme setkání. Ptám se každého jezdce, proč chce jet. Není to vyjíždka. Je to služba. Pak musíme mít domluvenou hudbu a koně. Kdysi tu bývalo koní dost, později jsme si je začali půjčovat z okolních vesnic. Pak je třeba vyleštit jezdecké boty! Nachystat černý oblek, bílou košili, černou kravatu a pentle na ozdobení koní – svobodní bílé a ženatí barevné. Tady se jízda udržela, protože Lukavec byla česká obec.

Jak vaše jízda vypadá?

Začínáme ranní mši svatou za jezdce okolo osení a za úrodu. Samotná jízda začíná po poledni. Zvoní zvony, muzikanti hrají. Vyjíždíme do polí – je to požehnání polím i celé obci. Pak objíždíme dědinu. U každého domu zastavíme. Vpředu jede Kreuzvater (otec kříže), který nese kříž, a jezdci zpívají velikonoční písně o Vzkříšeném Ježíši. Lidé čekají venku, políbí kříž nebo se ho dotknou

a dají příspěvek. Z toho se zaplatí muzikanti a pohoštění pro jezdce.

S jakým křížem jezdíte?

Je to křížek z kostela, který při ranní velikonoční mši svaté leží na oltáři. Jezdci kříž uctí na závěr jízdy u pomníku padlých. Přejdeme pak do kostela na svátostné požehnání, průvodem obcházíme kostel se sochou Vzkříšeného Krista. Kněz nese Nejsvětější Svátost. Když dvacet chlapů zpívá: „Bože, chválíme tebe“ nebo „Vesel se, nebes Královno“, kostel doslova burácí. To se musí zažít...

Jsou díky tomu Velikonoce srozumitelnější?

Každý to slyší, že Kristus vstal z mrtvých. Kristus vstal pro všechny – věřící i nevěřící. Tady přijíždí hodně lidí. Muzeum Novojičínka chtělo jízdu zapsat na seznam UNESCO. Odmlít jsem. Jsme malá obec, ztratilo by to jedinečnost. Nepotřebujeme z toho dělat turistickou událost. Není to folklor.

Čím to, že tradice přežila i časy komunismu?

Za komunismu mě několikrát vyslyšeli. Jednou mě odvezli a říkali: „Nepustíme vás, dokud nám neřeknete, kdo to organizuje.“ Řekl jsem, že žádný organizátor není. Chlapi se večer sejdou a ráno jedou. Tak to bylo. Říkal jsem jim: „Vy jste to nezačali a neskončíte to. Dokud budu žít, jezdit se bude.“ V covidu jsme jeli v šest ráno se třemi chlapy – bez muzikantů. Je to součást naší identity. Kdyby se jednou přestalo, tak už by se nezačalo.

Nic z toho by nebylo možné bez pomoci manželky, která se doma starala o šest dětí a všechno zařizovala.

Třicet let jste kostelníkem. Jak jste se k tomu dostal?

Ministroval jsem už od školy a leccak pomáhal celý život – dokonce i kopal hroby. Když zemřel před třiceti lety kostelník, nabídl jsem se, že to prozatím vezmu, dokud se nenajde zdatný důchodce. Až se ze mě postupem času důchodce stal.

V kostelích a na jejich střeších a věžích jste ostatně strávil velký kus života jako malíř a natěrač. Jak jste se k této práci dostal?

Dvacet let jsem pracoval ve fulnecké textilce – v Retexu. Už za komunismu

jsem tam měl zkrácený úvazek a v pátek odpoledne a v sobotu jsem lezl po kostelních věžích, pomáhal s opravami a natíral. Dovedl mě k tomu P. Antonín Huvar – mimořádný kněz, který zde ve Fulneku působil v letech 1967 až 1969 jako kaplan. On mě dovedl i ke skautingu. Pak ho přesunuli do Velké Bystřice, následně do Břidličné, a všude jsme za ním jezdili. Otec Huvar opravoval kostely, seč mu síly stačily.

„Každý to slyší, že Kristus vstal z mrtvých. Pro všechny: věřící i nevěřící.“

Václav David o jízdě okolo osení

Já se věnoval horolezectví, a dostával jsem proto úkoly ve výškách. Úplně první byl křížek na věži kostelíka v Posluchově u Hluboček. Zásadní pro mě byla práce na věži ve Václavově u Bruntálu. Tam jsem zajišťoval svého pozdějšího švagra, který byl klempířem. Dole v kostele uklízela po malování parta z Velké Bystřice – včetně mé pozdější manželky. Tam mezi námi přeskočila jiskra – na svatého Václava, mého patrona, ve Václavově. Svatbu jsme pak měli v Břidličné, oddával nás samozřejmě otec Antonín. A kostelů začalo přibývat. Myslel jsem si, že se tomu budu věnovat nanejvýš do padesátky, ale kdeže... (smích). Komunisté mě kvůli práci v kostelech nařkli z obohacování, ale já si účtoval jen materiál. Naopak jsem byl spíše zadlužený.

V 90. letech jste pak dělal i technického administrátora pro děkanát Bílovec.

■ Václav David slouží v Lukavci už 30 let jako kostelník. Původně si myslel, že to bude jen na přechodnou dobu. Foto: Milan Chudej / ČaV

Objem práce narostl v roce 1997 po povodních – tehdy jsme začali malovat i v kostelních interiérech ve velkém. Pracovali jsme ve 130 kostelích – z velké části v naší diecézi. Tehdy teprve začínalo malování na plošinách, což přineslo obrovskou úsporu za lešení. Pronájem plošin nebyl zrovna levný, a proto bylo třeba využít pronájem efektivně. Třeba v Místku ve farním kostele jsme začínali v pondělí ráno a v pátek bylo hotovo. Po nocích plošinu využívala paní vitrážistka. S mnoha místy a mnoha kněžími mám spjaté silné vzpomínky.

Právě na kněze se chci na závěr zeptat – kteří vás nejvíce ovlivnili?

Jednoznačně otec Antonín Huvar. Přivedl mě ke skautingu, k organizování, k praktické víře. Dal mi jiný pohled na kněžství, měl za sebou vězení a období bez státního souhlasu. Uměl vzít montérky a jít pracovat. Přivedl mě k hudbě – zpíval jsem ve fulneckém sboru a díky němu jsem se už v roce 1969 dostal k rytmické hudbě při liturgii, protože otec Huvar pozval sbor z Olomouce. Mnohé písně nás naučil. Potají jsme množili noty... Kdo ví, kde bych byl, kdybych jej v 17 letech nepotkal.

Rád vzpomínám také na otce Michala Petra, který dosud slouží v novojičínské Španělské kapli. Učil nás náboženství, zasvěcoval do dění druhého vatikánského koncilu. Bral nás ministranty na výlety – třeba na přehradu Bystřička.

Později přišli kapucíni. Farář P. Jan Hypolit Segeťa předtím pracoval ve Vítkovicích u pecí, P. Jan Jiří Vícha dělal ekonomu ve vítkovické nemocnici, P. Bernard Bartoň v Kopřivnici ve fabrice. A další. Od roku 1969 se starali o farnost. Každý byl jiný a něco zanechal. Například otec Jan Jiří Vícha byl výborný na duchovní vedení. Jezdily za ním osobnosti z různých částí republiky. Můj táta si udělal řidičák, aby je mohl tajně vozit od vlaku – třeba o půlnoci z Opavy. StB otce Víchu bedlivě sledovala.

Nejraději ale vzpomínám na otce Huvara. Zapsala se mi do paměti jeho věta: „Kde tvrdnou dlaně, tam měkne srdce.“ Zůstalo po něm velké dílo.

Ondřej Elbel

Žít s otevřenýma očima a s Boží Prozřetelností

Ke křesťanskému životu patří odněpaměti štědrost a dobročinnost. Vychází z etiky starozákonního desátku. Přinášíme dva příběhy o životě s „desátkem“ v dnešních podmínkách.

Země je Hospodinova, ne naše

„Biblický desátek je součástí starozákonní etiky majetku, která vychází z principu, že země je Hospodinova nejen jako jeho dílo, ale i jako jeho vlastnictví. Prvotním dárce je Hospodin, který žehná, dává úrodu. Člověk samozřejmě přidává svou práci a námahu, ale žije s vděčností za Boží přízeň,“ otevírá téma premonstrátský kněz a biblista P. Pavel Větrovec. A od toho se odvíjel vztah Izraelitů k majetku – včetně povinných i dobrovolných darů. Prakticky se to projevovalo i v projektu milostivého léta, kdy byly Izraelitům odpouštěny dluhy a směli se vracet ke svému dědičnému majetku (srov. např. Lv 25,39-55).

Poprvé u Melchideseka

Vůbec první zmínku o „desátku“ přináší 14. kapitola knihy Genesis, kdy Abrahám dává „desátek ze všeho“

■ Štědrost je odpovědí člověka na Boží dary. Foto: Milan Chudej / Člověk a Víra

Melchisedekovi, a to ve velmi velkorysém Abrámově pojetí (jsme ještě před změnou jmen) dělení válečné kořisti a nároku na to, kdo může říci, že Abráma učinil bohatým. „Majetkové právo je u židovského národa od počátku propojeno s vírou,“ všimá si P. Větrovec. Později Mojžíšův zákon stanovil povinné desátky z obilí, vína a oleje. Farizeové dokonce přidávali nepředepsané desátky z koření (viz Mt 23, 23 v kontextu následujících veršů). Ježíš Kristus později v evangeliích obrací pozornost od povinnosti k postoji srdce při darování. „Například v podoběství o boháči a Lazarovi (Lk 16,19-31)

kritizuje netečnost boháče vůči lidem ve svém bezprostředním okolí,“ komentuje úryvek z Lukášova evangelia P. Větrovec. Ježíš tedy vybízí k solidaritě a od počátků církve byly dary pro obec věřících záležitostí dobrovolnosti. Mnozí ale dávali daleko více než desátek – někteří v očekávání konce časů celý majetek. Tuto praxi dokládá varovný příklad Ananiáše a Safiry (Sk 5,1-11), kteří si nechali peníze bokem.

Ježíš nedal přesný pokyn

Do dnešních časů se zachovalo jedno z pěti církevních přikázání – přispívat církvi na její potřeby. „Ježíš k tomu nedal přesný návod, ale ke štědrosti motivuje. Komu se zdá desetina z příjmu příliš vysoká, může zkusit dávat nižší procento jako projev vděčnosti podle svých možností a podle svého srdce. I to je cestou, jak si osvojit životní postoj, který reaguje projevem vděčnosti a solidarity vůči potřebným i společenství věřících na dary, které přijímá od Boží prozřetelnosti,“ uzavírá kněz, který působí v plzeňské diecézi.

Ondřej Elbel

Raději s radostí než s nechutí

V nekatolických církvích je praxe odevzdávání desátku rozšířenější. S architektem Jiřím z jednoho z pražských sborů Církve bratrské se můžeme podívat, jakou roli hraje desátek v jeho životě a v církvi, do které patří.

„Byla to naše největší hádka ve vztahu,“ vrací se Jiří Kočí o pár let zpátky, kdy se svou nastávající manželkou diskutovali o rodinném hospodaření. „Manželka pocházela z rodiny, která desátek ze svých příjmů odevzdávala. U nás to tak nebylo. Rodinný rozpočet byl napjatější,“ zamýšlí se Jiří, který si z domova odnášel zkušenost s jinou formou štědrosti. O něco nižší finanční dar doplňovala dobrovolnická práce pro sbor. Po bouřlivé diskusi se ale nakonec rozhodl osvojit si princip hospodaření z manželčiny rodiny.

Nestrádáme. A máme radost

Odvaha k větší velkorysosti podle něj přináší své ovoce. „Zejména mě prová-

zí radost, že mohu podpořit dobré dílo. V Bibli se píše, že radostného dárce miluje Bůh. Kdybych daroval s nechutí, tak je to snad nechutné i Bohu,“ zamýšlí se. Uvědomil si také, že lidská štědrost má blízko k Ježíšově oběti, která je zdrojem veškeré obětavosti.

„ Průměrný roční dar člena pro sbor činí 18 až 20 tisíc Kč. “

Jiří, architekt

„Ježíš se za nás vydal úplně. To je velká inspirace pro dělení se s druhými,“ doplňuje s tím, že od té doby, co s manželkou přibližně desetinu příjmů odevzdávají pro svůj sbor, humanitární projekty nebo diakonii, nemají pocit, že by strádali. Když měli například v čase chystání svatby napnutější roz-

počet, vždy se potřebné finance včas objevily.

Převzít svůj díl odpovědnosti za sbor

Jiří Kočí zároveň dává nahlédnout pod pokličku finanční spoluúčasti věřících v Církvi bratrské. „Členové církve vnímají, že je třeba převzít svůj díl odpovědnosti za život sboru. V praxi to znamená, že průměrný roční dar člena pro sbor činí zhruba 18 až 20 tisíc Kč. Pochopitelně někdo dává více, někdo méně,“ uvádí. Každý sbor pak odvádí roční částku na ústředí Církve bratrské, odkud část peněz plyne zpět v podobě mzdy, část pomáhá solidárně pokrývat mzdy ve sborech s menším počtem členů. „Sbory, které nemají vlastní modlitebny nebo jiné prostory, zaznamenávají výrazně větší míru finanční obětavosti než ty, které se mohou opřít o příjmy např. z pronájmu bytů,“ zmiňuje zdánlivý paradox z církevní ekonomiky. (one)

„Zkuste to se mnou,“ praví Hospodin

Život s desátkem nespočívá v nákupu požehnání od Boha výměnou za dobročinnost. Je to odpověď na Boží přízeň, se kterou jsme jako lidé dostali svěřenou půdu a další zdroje planety Země.

Pan Radim (jméno na jeho přání změně) se narodil do podnikatelské rodiny, která se v 90. letech vrátila ke své obživě znárodněné komunisty. „Děda, který podnikal ještě v meziválečném období, se mi v mládí snažil vštípit do života zdravý vztah k penězům. Když jsem si od něj chtěl půjčit peníze na jízdní kolo, odvětil, že mi může půjčit, ale v životě je dobré si kupovat pouze to, na co mám,“ vzpomíná muž, kterého dědečkova věta provází dodnes a pomáhá rozlišovat, co opravdu potřebuje. A od mládí do tohoto rozlišování začal zvat také Boží slovo.

Jde v životě ještě o něco více?

„Asi v 17 letech jsem se začal více ptát sám sebe, jestli jde v životě ještě o něco více,“ začíná své vyprávění pan Radim, který dnes podniká v zemědělství. Odpovědi na své otázky začal hledat v místním společenství mladých a v Písmu. Hodně jej oslovoval Starý zákon. Tušil, že jej také čeká práce v rodinné firmě, a proto se zajímal o judaistický pohled na peníze: „Co znamená vydělat si, dělit se s druhými, co je spravedlivá marže a podobně,“ ohlíží se. Z rodiny i z Bible tak do jeho života vstoupila výzva dělit se.

„Šidíte mě“

„Nejvýraznější moment přišel při čtení proroka Malachiáše – třetí kapitoly, osmého verše,“ otevírá svou Bibli na rodinném stole pan Radim.

„Smí člověk okrádat Boha? Vy mě okrádáte. Ptáte se: »Jak tě okrádáme?« Na desátcích a na obětech pozdvihování.

Jste stíženi kletbou proto, že mě okrádáte, celý ten pronárod!

Přinášejte do mých skladů úplné desátky. Až bude ta potrava v mém domě, pak to se mnou zkuste, praví Hospodin zástupů: Neotevířte vám snad nebeské průduchy a nevyleji na vás požehnání? A bude po nedostatku.“

„Ta slova mi vstoupila hluboko do srdce. Pracuji v zemědělství, a tak jsem

■ 10 % ze zisku z úrody dává pan Radim na církevní a charitativní projekty. Foto: Pexels

hned pochopil, že vše, s čím nakládáme – voda, půda – patří Bohu. A uslyšel jsem Hospodinovo slovo: »šidíte mě«,“ vzpomíná pan Radim, kterého začala provokovat Hospodinova výzva „zkuste to se mnou“. „Usoudil jsem, že je to správná cesta. Vzal jsem tedy Boha jako partnera a začal odvádět deset procent ze zisku – například na Likvidaci lepry, TV NOE a další dobré účely. Klíčový byl pochopitelně souhlas manželky.

Ať už se daří, nebo ne

Podnikání v zemědělství může přinášet velké výkyvy. Pan Radim s desátkem ale nepřestal, ani když se tolik nedařilo. „Kolem roku 2000 jsme vycházeli tak tak. Měli jsme třeba stokorunu na den. Bylo to náročné, ale přesto jsme se snažili desetinu odložit. Když si zvyknete dávat, nepřipadá vám to už zvláštní,“ reflektuje muž, který se tehdy začal zbavovat obav, že mu bude s desátkem něco chybět. „Co když to bude jediné dobro v mém životě?“ napadalo ho, když zaháněl pochybnosti. A postupně se začalo dařit i podnikání. Pan Radim ale zdůrazňuje, že desátek nevnímá jako výměnný obchod s Bohem – evangelium prosperity. „Na prvním místě je, že já Bohu vracím desátek z jeho darů,“ podtrhuje.

Bůh za sebou zametá stopy

Velkou zkušeností pro něj byla stavba domu (v letech 2008 až 2010), na kterou si v duchu zásad svého dědečka nechtěl vzít hypotéku. Dost peněz ale neměl. „Naopak se třeba ozval kamarád zedník, jestli bych mu půjčil. Tak dobře, Pán se postará, řekl jsem si. Nejenže mi peníze včas vrátil, ale také nám

zdarma vyzdil dům. O něco později jsem se hroutil z finanční nabídky tesařských prací. Přišla ale hospodářská krize a řemeslníci snížili cenu o třetinu. Když peníze pochyběly znovu, stalo se něco mimořádného – dvojnásobná úroda, kterou se podařilo prodat a pokrýt náklady. To už pro mě nebyla náhoda,“ svědčí. Zároveň ale podotýká, že Bůh za sebou občas zametá stopy. „Po nějaké době máme tendenci tyto věci vysvětlovat různými racionálními argumenty,“ krčí rameny.

V jiné životní situaci jej oslovila židovská modlitba Dajenu, která patří k pesachu. Židé v ní Bohu říkají, že i kdyby je Hospodin pouze vyvedl z Egypta, bylo by jim to stačilo. I kdyby před nimi jen rozdělil moře, bylo by jim to stačilo – a pokračují dál v modlitbě vděčnosti za Boží působení. Pan Radim si na modlitbu vzpomněl, když mu velká část úrody ležela neprodaná. „Byli jsme zoufalí. Večer jsme se ale sešli s manželkou a dětmi k modlitbě vděčnosti Bohu za jeho požehnání. V dalších dnech se podařilo vše prodat,“ sdílí se.

Pán se o nás postará

Desátek pan Radim nevnímá jako obecný návod pro každého, spíše jako milost žít s důvěrou v Hospodina a vědomím, že vše na zemi patří Bohu. „Dlouhodobě podporujeme léčbu lepry, aktivity misiánských židů, televizi NOE a k tomu další křesťanské projekty a konkrétní potřeby místních lidí. Už přesně nepočítám, jestli je to v daném měsíci přesně deset procent. Důležité je být otevřený potřebám druhých,“ sdílí pan Radim, kterého provází víra, že se Pán o něj a jeho rodinu postará. **(one)**

Velkopáteční drama spojuje

Ostrava-Pustkovec – Farnost Ostrava-Pustkovec se již potřetí chystá na uvedení velkopátečního pašijového hry. Letošní ztvárnění pašijového příběhu nese název „Růže v prachu“. Za celým projektem stojí P. Tomáš Čirž, který divadelní tradici přinesl ze svého dřívějšího působení. Na ztvárnění biblického příběhu se podílejí farníci různých generací, které spojuje společný čas na zkouškách, podpora v zázemí a sdílené napětí před vystoupením.

Kolem třiceti lidí se pohybuje před oltářem v kostele sv. Cyrila a Metoděje v Pustkovci. Někteří sedí v lavicích a povídají si, jiní si pročítají scénář. Sem tam zazní ladění doprovodných smyčkových nástrojů. P. Tomáš Čirž přerušuje obecný rozruch a motivuje herce: „Texty už docela umíme. Zkuste se do toho vložit naplno, představte si, že už hrajeme před obecnem. Ale hlavně mluve v klidu a s rozvahou – ať slova vyzní.“

Takto začíná páteční večerní zkouška pašijové hry v podání pustkoveckého společenství. Divadelní ztvárnění Ježíšova příběhu připravují na Velký pátek už třetím rokem v řadě.

P. Tomáš Čirž, který hru režisuje, se jí snaží vždy ozvláštnit určitým zaměřením příběhu: „Jádro zůstává stále stejné, ale vždy si dovolím vymyslet něco navíc – i s ohledem na diváky, abych jim

■ Na pustkovecké pašije bezprostředně navazují velkopáteční obřady. Foto: Vojtěch Curylo / ČaV

dal nějaký podnět k zamyšlení. Letošní hra nese podtitul Růže v prachu. Když jsem přemýšlel nad tou linkou, inspiroval jsem se písní »Kvůli nám«, kterou jsem slyšel v podání ostravského VKH. Je to tedy i ústřední melodie. V příběhu je Ježíš Nazaretský taková ta růže, něco pěkného, co člověk zašlepe do prachu.“

V předchozích letech se scénář zaměřil také na prožitek římského vojáka, který provázel celý příběh. Loňské ztvárnění pod názvem „Dej mi napít“ zase vycházelo ze setkání Ježíše se samařskou ženou u studny.

Drama jako tmel

Nápad na dramatické ztvárnění pašijového příběhu přinesl Tomáš Čirž ze svého dřívějšího působení v Kravařích. „Hrávali tam na Velikonoce i na Vánoce. Byl jsem rád, že jsem mohl být součástí. Proto mě napadlo, že i tady v Pustkovci by hrané pašije mohly fungovat. A opravdu ano – byl jsem až překvapen, jaký zájem byl a je, všichni chodí na zkoušky, berou hru za svou a prožívají ji. Jádro herců vychází ze společenství mladých, které se schází každý pátek, ale celkově se zapojují všechny generace. Divadelní dramatický prvek je umí dobře stmelit,“ vysvětluje Tomáš Čirž, který si každý rok zahráje postavu Piláta.

Režii pak pojímá volnou rukou, aby mohli herci přinášet i vlastní postřehy. „Neskutečně si vážím toho, že když jim předám svou představu, oni ji vezmou za svou a často potom chodí s nápady, co ještě říct, jaké gesto tam zahrát, různé si vyhraji s kostýmy... Všechny nás to vede k hlubšímu prožití té hry.“

Projekt zároveň přirozeně propojuje různé aktivní skupiny v rámci farnosti, jako jsou ministranti, mládež či členové scholy, kteří se jinak setkávají spíše odděleně. „Byla jsem mile překvapená, že se lidé, u kterých bych to nečekala, najednou s obrovským nadšením zapojují do této hry,“ říká Markéta Godfrydová. David Krajčůček k tomu doplňuje:

■ Pašije spojují více generací a pomáhají farnost spojit.

„Velkým dílem nás spojuje i to společné prožívání nervozity.“

Důležitou roli hraje také podpora „zvenčí“. Farníci, kteří nehrají, tento projekt podporují pomocí s technickým zajištěním, kostýmy nebo zajišťují občerstvení pro účinkující. Téměř celá farnost pak herce podpoří potleskem po představení. Na tom posledním naplnilo kostel přes 300 diváků.

Začlenit se do farnosti

Jednou z ústředních postav letošního ztvárnění je Jairos – představený synagogy, kterému umírá dcera a až Ježíš ji dokáže vrátit k životu. Role Jaira se chopil David Laněk, který se do pustkoveckého farního společenství přidal teprve nedávno a loni přijal křest. „Je to pro mě zajímavé, protože sám dceru mám. Dokážu se do toho vžít a představit si, že by se něco takového mohlo dít. Je to hodně hluboké a ta role se mi líbí,“ uvádí.

Sám potvrzuje, že mu účast v divadle pomohla se začleněním do farnosti: „Takhle jsem poznal spoustu lidí a sblí-

žilo nás to, setkáváme se teď i mimo kostel. Navíc už při mších nesedím jen v zadních lavicích.“

Kdo jiný než Ježíš

Postavu Ježíše hraje každoročně David Krajíček: „Když přišla otázka, kdo by hrál Ježíše, všechny pohledy padly na mě,“ vysvětluje s úsměvem herec s vlasy po ramena.

„Teď už je to pro mě tak trochu rutina, ale při prvním představení jsem hodně

■ P. Tomáši Čiržovi patří role Piláta. Představení také režisuje.

přemýšlel nad výkladem Ježíšovy situace. Nebylo mi jasné, proč se třeba nebránil nebo proč alespoň nic neřekl. Ale pak jsem dokázal pochopit tu vědomou volbu a přijetí té cesty. Všimám si, že role Ježíše je vůči ostatním postavám dost ambivalentní – někdy je přísný, jindy hodně vnímavý, někdy řídí dav, ale pak se zase podřizuje situaci. Také ta očekávání k němu jsou z různých směrů, někdy i protikladná. Každý vnímáme Ježíše různě a je otázkou, jestli pravdivě. Ta situace mohla vlastně probíhat jinak, než si myslíme. A tyto lehké pochybnosti pak můžu využít jako podklad pro svou víru,“ popisuje.

Hromadné kručení v bříše

Trénuje se klidně dvakrát týdně, ale i přes větší časový záprah herce baví zkoušky i společně strávený Velký pátek. „Skrze ten přísný půst nás nespojuje jen společné drama, ale také to společné utrpení a kručení v bříše,“ uzavírá s úsměvem David Krajíček.

Anežka Stuchlá, Vojtěch Godfryd

Svatý František a umění rozlišovat

Jaké knihy si nechat ujit v dubnu? Své tipy sdílí vedoucí prodejny Karmelitánského nakladatelství na opavském Dolním náměstí **Jan Pilař**.

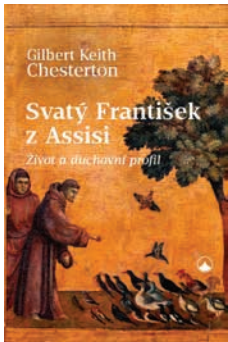

Svatý František z Assisi

Život a duchovní profil

Gilbert Keith Chesterton

V souvislosti s osmisetletým výročím a Rokem sv. Františka vyšly a ještě vyjdou knihy pro různé typy čtenářů – od dětí až po intelektuály. Zatímco první skupinu potěší třeba komiksový příběh nebo velkoformátový Svätý František od Anselma Grüna s nádhernými ilustracemi Giuliana Ferriho, druzí jmenovaní sáhnou po novém vydání knihy G. K. Chestertona. Tento krátký spis opravdu potěší přemýšlivé lidi, kteří už o světcích z Assisi něco znají, ale chtějí do jeho odkazu proniknout hlouběji.

Nejde o jednoduchý životopis. František z Assisi je člověkem ohromných paradoxů, které není pro dnešního člověka lehké pochopit. Pestrý svět vrcholného středověku si ale podle Chestertona potrpěl na větší okázalost, než si umíme představit. Proto také se František hovorem se Saracény snaží ukončit křížové výpravy. Proto se modlí i tančí. Proto tak dobře rozumí zvířatům a zvířata rozumí jemu. A proto se právě v jeho hlavě zrodí nápad postavit první betlém...

František si byl v srdci jistý tím, že soucit, láska k chudým a mystická zkušenost s Bohem k sobě mohou mít velmi blízko. Kéž v sobě touhu po této harmonii probouzíme i my.

Vydalo Karmelitánské nakladatelství, 128 stran.

Modli se, rozhodni se a už to neřeš

Rozlišování Boží vůle

Mike Schmitz

Rozhodování a hledání Boží vůle pro naše životy je tématem, které trápí mnoho křesťanů. U mladých lidí, kteří stojí na rozcestích svých životů, je toto rozlišování ještě zásadnější. Nejen pro ně vyšla svěže napsaná kniha z nakladatelství Paulínky.

Autorem je americký kněz a zároveň oblíbený youtuber a podcaster Mike Schmitz, kterému v psaní pomáhali manželé Bobby a Jackie Angelovi.

„Někdy se mylně domníváme, že rozlišování Boží vůle se týká pouze otázky kněžství nebo řeholního života. Ať už tyto možnosti zvažuješ, nebo ne, hledání Božího plánu je součástí života všech křesťanů. Tato kniha tě chce provést procesem objevování toho, co pro tebe Bůh připravil, ať už řešíš, jakou zvolit školu, s kým chodit, kterým směrem se ubírat v kariéře, nebo jaký si vybrat životní stav.“

Kapitoly nejsou nijak dlouhé, každá je zakončena otázkami k zamyšlení, někdy i modlitbou. Velmi motivující je celkové vyznění knihy, která životní hledání neprezentuje jako něco tragicky hlubokého: „Rozlišování by nemělo být něčím strnulým a napjatým. Je součástí Boží vůle plné lásky, radosti a pokoje, podobá se spíš hře než válce, spíš psaní milostných dopisů než skládání závěrečných zkoušek.“

Vydaly Paulínky, 127 stran.

2005, 2006 a 2007: první diecézní kulatiny

Další tříletí diecéze mělo jeden ústřední bod, a sice první kulatiny – v roce 2006 uplynulo 10 let od jejího založení. Toto datum posloužilo k jakémusi zastavení a ohlédnutí se za stále ještě čerstvou minulostí, ale i kolem něj proběhly události typu svěcení kostela či vytvoření nové farnosti, které zase můžeme brát jako pohled do budoucna.

3. července 2005 vysvětil biskup František Václav Lobkowicz nový kostel sv. Hedviky v **Darkovičkách**.

Ve dnech **16.–21. srpna 2005** byly na **Světových dnech mládeže** v Kolíně nad Rýnem mezi milionem účastníků i necelé tři stovky mladých z ostravsko-opavské diecéze.

12. listopadu 2005 proběhl v Ostravě-Radvanicích poprvé **Radvanický Superschol** aneb přehlídka mladých ostravských schol.

V roce **2006** slavila diecéze **10 let své existence**. První kulaté jubileum ozvláštnila výstava fotografií ze života diecéze zachycovaného průběžně fotoaparátém Pavla Zuchnického, konaná od května do září na biskupství, kde se v den „D“, tj. 30. května, uskutečnil také **Den otevřených dveří**. Biskup Lobkowicz tentokrát nevyjel na svou Tour de DOO jako před pěti lety, ale spojil se s diecézany prostřednictvím internetu, na němž zodpovídal jejich dotazy. K 10. výročí diecéze byly tematicky zaměřeny rovněž pravidelné poutě, ať už Poutě zasvěceného života, Poutě rodin, příj. Poutě Charit.

V pátek **25. srpna** a v sobotu 26. srpna pak proběhla **Diecézní pouť do ostravské katedrály**, kde při slavnostní bohoslužbě poděkoval biskup František Václav Lobkowicz jménem věřících Pánu Bohu za obdržené dary v uplynulé dekádě. U oltáře s ním stanul spolu s jinými taktéž apoštolský nuncijs v ČR Diego Causero. Ten na závěr bohoslužby prones projev, v němž mj. řekl: „Ostravsko-opavská diecéze je jako poslední nově narozená v rodině. Je znamením naděje, která se vrací, a znamením života, který uvnitř Církve pokračuje po násilích a ranách, jež musela podstoupit v době režimu snažícího se ji zničit.“

16. května hostilo poutní místo Maria Hilf **1. pouť kněží a jáhnů**.

■ **Svěcení kostela svatého Ducha v Ostravě-Zábřehu. Důležitý moment nejen pro další duchovní příběh jižní části Ostravy. Foto: Pavel Motan**

29. května 2006 začala z ostravského studia přílehlajícího k budově biskupství vysílat **TV Noe**.

12. června 2006 požehnal biskup Lobkowicz kapli sociálního ústavu v **Pražmě**.

K **1. září 2006** se Církevní varhanická škola přetransformovala na **Církevní konzervatoř Opava**.

8. prosince 2006 přivítal biskup F. V. Lobkowicz v **Ostravě-Přívoze** sestry Matky Terezy, které sem přišly sloužit potřebným.

1. ledna 2007 vznikla farnost **Ostrava-Pustkovec** s filiálním kostelem v Ostravě – Krásném Poli. Stalo se tak vyde-

lením z farnosti Ostrava-Poruba, k níž zůstala přiřažena Ostrava-Vřesina.

4.–12. února 2007 se konala diecézní pouť do **Svaté země**.

Od **23. do 25. února 2007** probíhalo ve Staré Vsi nad Ondřejnicí **1. fórum mládeže**. Setkali se na něm zástupci mladých z děkanátů, kaplanů mládeže, pastoračních asistentů i řeholníků pracujících s mládeží. Mottem setkání, probíhajícího za účasti biskupa Lobkowicze, byla Evangelizace.

20. října 2007 vysvětil biskup František Václav kostel sv. Ducha v **Ostravě-Zábřehu**.

Připravil Libor Rösner

BULA DRBOLA

SLAVNOST BLAHOŘEČENÍ

Jan Bula a Václav Drbola
První mučedníci moderní české historie

6. června 2026
Areál brněnského výstaviště

Rezervace vstupenek:
www.buladrbola.cz

Brněnská diecéze

Msgre Karel Wisnar (1852–1926)

15. dubna to bude 100 let, co odešel na věčnost příborský rodák, jenž na hlavě nosíval biskupskou mitru. Připomeneme si ho i v Okně, už jen proto, že zůstává tak trochu ve stínu jiných olomouckých biskupů.

Narodil se 25. 10. 1852 v rodině úředníka finanční stráže Antonína a jeho choti Františky. Měli docela hluboko do kapsy, žili tudíž velmi skromně. Možná se Karel Kryšpín Augustin, jak byl pokřtěn, o to více snažil při studiích, aby se životem snáže protloukl. Nejprve na piaristickém gymnáziu ve svém rodišti a od r. 1870, kdy piaristé Příbor opustili, v Těšíně.

Někdy tehdy se rozhodl vykročit za hlasem volajícím ho ke kněžství. Opět projevoval nevšední píli v nezáviděníhodných materiálních podmínkách, až byl 19. 3. 1875 vysvěcen. Jako novokněz putoval do Lesnice u Zábřeha, kde ovšem pobyl jen do konce října. K 1. 11. byl totiž jmenován lektorem Písma svatého v olomouckém semináři, kde si při hledání vhodného adepta na tento post vzpomněli na svědomitého, pracovitěho a schopného bohoslovce z Příboru. Do toho byl jmenován i asistentem na bohoslovecké fakultě.

Své postavení, při němž byl oproštěn od starostí spojených s vedením farnosti, využil P. Wisnar k dalšímu studiu, završenému r. 1879 ziskem doktorátu z teologie, po dvou letech se pak stal na fakultě profesorem dogmatiky. Všechno to svědčí o skutečnosti, že musel být nadán značnými schopnostmi. Podle vzpomínek kněží, kteří prošli olomouckým seminářem, nebyl na přednáškách rozhodně nudícím předčítačem připravených textů, ale díky daru slova uměl zaujmout živými a poutavými výklady.

Když se stal léta Páně 1879 vicerektorem a dva roky poté rektorem semináře, opět nebyl odtažitým vedoucím instituce, nýbrž projevoval o problémy uchazečů kolárku upřímný zájem. Nejen o ně. Založil kupř. stipendium a nadaci pro chudé studenty Arcibiskupského gymnázia v Kroměříži, sloužícího pro mnohé z nich jako jakýsi předstupeň semináře.

P. Wisnar přijímal nabídky stanout v čele Bohu libých spolků, např. Jednoty

■ *Msgre Karel Wisnar: příborský rodák a pomocný biskup olomoucký.*

velehradské literární, usilující o vzdělávání bohoslovců, či Spolku poutníků diecési moravských do Svaté země v Brně, jehož cíl spočíval mj. v pořádání poutí do Svaté země, jejím propagování v rámci Moravy a rozvíjení biblického bádání; dlouhá léta předsedal výboru Matice svatohostýnské – z tohoto titulu přichystal spolu s A. C. Stojanem slavnost korunovace sochy Matky Boží. Mimochodem, byl to on, kdo tatíčka Stojana zaopatřil v květnu r. 1923 svatými svátostmi.

Wisnar patřil též jakožto konsistorní rada do poradního sboru arcibiskupa a r. 1901 obdržel jednak titul Monsignore, jednak se stal kanovníkem katedrál ní kapituly.

Když byl r. 1904 donucen opustit arcibiskupský stolec Theodor Kohn, figuroval P. Wisnar mezi nejžhavějšími kandidáty na jeho nástupce. (Jistý P. Josef Grimmenstein jej u Kohna vyhaně osočoval z toho, že má na arcibiskupově nuceném odchodu nemalý podíl viny.) Dokonce i vídeňská vláda oceňovala schopnosti tohoto českého kněze, jedním dechem však žehrala na jeho nacionalistické tendence, ubírajícími mu mezi německými věřícími povážlivě na popularitě. Novým olomouckým arcibiskupem se nakonec stal František Saleský Bauer a P. Wis-

nar byl 14. 11. spolu s P. Johannem Nepomucenem Weinlichem jmenován pomocným biskupem s tím, že je povolán především k českým věřícím, zatímco Weinlich k těm německým. Biskupské svěcení přijal 18. 12. a jako biskupské heslo si zvolil CORDE ET AMINE, tj. SRDCEM I DUŠÍ. Dva roky poté jej F. S. Bauer ustanovil svým generálním vikářem.

Z pozice biskupa světil Msgre K. Wisnar řadu kostelů, zmiňme kupř. kostel sv. Valentýna v Háji ve Slezsku, kde tuto slavnou událost připomíná pamětní deska v interiéru, kostel Panny Marie Královny v Mariánských Horách, chrám se stejným patrocinium v Hrabůvce, ale i českou kapli Nanebevzetí Panny Marie v chrámu sv. Růžence v Lurdech. R. 1911 spoluinicioval pořádání Katolickentagu v Olomouci, před I. svět. válkou jedné z největších akcí na území Moravy, která si kladla za cíl čelit sekularizaci ve společnosti.

Nelze opomenout ani skutečnost, že biskup Wisnar byl františkánským terciářem. „Byl to dobrý biskup a terciář, který zasel do srdcí bratří a sester III. řádu smysl a poslání III. řádu,“ píše se na stránkách Sekulárního františkánského řádu.

Po rezignaci arcibiskupa Lva Skrbenského byl tento „dobrý biskup a terciář“ opět ve hře coby kandidát na olomouckého arcibiskupa. Není bez zájmovosti, že na rozdíl od volby v r. 1904 na něj nyní někteří nahlíželi jako na milovníka Němců a austrofila, tudíž jeho volbu shledávali jako nežádoucí. Kritici mu rovněž paradoxně vytykali neoblíbenost, nelásku k lidem a o to větší lásku k penězům. Vzhledem k tomu, že vyrůstal v chudobě, mohlo v oně pranyřované lásce klidně jít o pouhou spořivost ovlivněnou hořkými zkušenostmi z dětství.

V polovině 20. let 20. stol. začaly Wisnara soužit různé zdravotní neduhy, až musel zkraje r. 1926 ulehnout. V polovině ledna mu lékaři diagnostikovali rakovinu žaludku. Vytrpěl si s ní hodně, než 15. dubna odevzdal svou duši Hospodinu. Místo jeho posledního odpočinku se nachází na hřbitově v Neředíně.

(red)

Katechetické a pedagogické centrum

<http://kpc.doo.cz>, kpc@doo.cz

■ Čím právě žijeme na Katechetickém a pedagogickém centru?

V období kolem Velikonoc je na našem centru rušno. Lektoři programů Poselství křesťanských Velikonoc už prošli našimi semináři a těší se na realizaci na základních školách. Nyní si u nás půjčují pomůcky, doladují poslední detaily a vyjíždějí do základních škol za celými třídami žáků.

Přejeme jim, aby našli otevřená srdce nejen žáků, ale i vyučujících!

Staňte se katechetou nebo učitelem náboženství

Průběžně probíhá přihlašování na tříletý vzdělávací kurz, který plánujeme otevřít ve dvou programech: Učitelství náboženství a Výchova ke křesťanství ve spolupráci s Teologickou fakultou Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích.

Pokud učíte a nemáte potřebné vzdělání nebo cítíte povolání k službě v církvi a chcete udělat první krok, neváhejte a přihlaste se co nejdříve!

Inspirace k Roku sv. Františka

V letošním roce slavíme Rok svatého Františka. Inspirujte se v rozcestníku – padletu s tipy, jak se tomuto tématu s dětmi věnovat. Naleznete zde nejen naše materiály, ale také spoustu užitečných odkazů i pro dospělé. Letošní rok patří v naší diecézi výročí 30 let od založení. Připravujeme materiály a další tipy, jak děti s tímto výročím a jeho mottem seznámit.

Děkanátní setkání

Po Velikonocích plánujeme v jednotlivých děkanátech setkání vyučujících náboženství a katechetů. Jsou pro nás prostorem ke sdílení zkušeností, radostí i starostí, k dalšímu vzdělávání i vzájemné inspiraci. Na jarních setkáních budeme dál společně pronikat do nového Rámce pro náboženskou výchovu a katechezi s dětmi školního věku. Tentokrát se zaměříme na to, podle čeho poznáme, že naše práce dětem skutečně prospívá: že objevují to, co je důležité pro život, učí se tomu rozumět, začleňovat to do své-

ho života a nacházejí oporu pro svou cestu víry.

Hovoříme s kněžími

Současně se postupně setkáváme také s kněžími ve všech děkanátech naší diecéze, především v rámci kněžských konferencí. Při těchto setkáních představujeme nový Rámeček a společně hledáme cesty, jak jeho směřování postupně proměňovat v živou praxi našich farností i škol.

Rámeček je nyní stěžejním tématem naší práce. Postupně připravujeme a doplňujeme další podpůrné materiály i metodickou podporu, které odpovídají revidovanému RVP ZV. Dokončené texty pak průběžně zveřejňujeme na webu nabozenstviakatecheze.cz. Připravujeme rovněž překlad dalších učebnic náboženství.

Chystáme Prašivou

V plném proudu probíhají také přípravy na diecézní setkání dětí a rodin s otcem biskupem na Prašivé 1. července. Téma neprozradíme, ale těšte se!

My se těšíme na vás!

Pout' rodin zve na Maria Hilf

Maria Hilf – Poutní sezóna na Maria Hilf začíná v květnu s rodinami, které mohou u Panny Marie Pomocné odevzdat Bohu své nejrůznější životní situace – radosti i těžkosti.

Poutní místo Panny Marie Pomocné v Jeseníkách přivítá druhou květnovou sobotu rodiny z celé diecéze. Centrum pro rodinu a sociální péči ve spolupráci s děkanátem Jeseník připravují program zaměřený napříč generacemi.

„Program poutě začne ve 13 hodin společnou modlitbou chval, kterou hudebně doprovodí pěvecký sbor Cantamus z Kozlovic,“ uvádí koordinátorka poutě Lucia Petružjová z Centra pro rodinu a sociální péči. Dále dodává, že ve 13.30

jsou účastníci poutě zváni k modlitbě růžence. Hlavním bodem programu bude od 14 hodin mše svatá s otcem biskupem Martinem Davidem. Duchovní část pouti doplní nabídka svátosti smíření a adorace.

Organizátoři zároveň myslí i na děti, pro které je od 12 hodin připraven doprovodný program. „Pro děti jsme si letos připravili představení »O Dášeňce« v podání Divadla Bonbon a chybět nebudou ani tvořivé dílny, herní zóna a skákací hrad,“ doplňuje Lucia Petružjová. Rodiče mohou během odpoledne využít kavárnu nebo nabídku stánky s domácím občerstvením. Celou pout' uzavře v 17 hodin závěrečné požehnání. **Vojtěch Godfryd**

Centrum pro rodinu a sociální péči

<https://www.prorodiny.cz>

■ Víkend pro ženy

Ester – krásná žena (Mgr. Katarína Dubělčíková)

Z jakých kořenů vycházím (Marie Varechová)

Biblické židovské tance (Jana Dostálová, Gita Vy-
leťalová)

*výtvarná dílna, mše svatá, prostor pro vzájemné sdílení
i možnost být v tichu*

Kdy: 17. až 19. 4., zahájení v 18.00 večerí

Kde: Český Těšín, Exerciční dům

Info a přihlašování: jdostalova@prorodiny.cz

■ Partnerská komunikace není pracovní porada

**workshop z cyklu Neztratit se jeden druhému
s Marií Varechovou**

Kdy: 27. 4. od 17.30

Kde: Ostrava, Centrum pro rodinu a sociální péči

Info: gholubova@prorodiny.cz, 605 056 070

■ Exerciie pro muže Dobrodružná cesta křesťana

Vede: MUDr. Jitka Krausová, OV

Kdy: 6. až 10. 5., zahájení v 18.00 večerí

Kde: Svatý Hostýn, Exerciční dům

Info: pastorace@prorodiny.cz, Vojtěch Orlík 603 981 117
(přihlašování do 24. 4.)

■ Tři hlasy v nás odpolední seminář pro ženy

s Mgr. Irenou Smékalovou

Kdy: 20. 4. od 17.30 do 20.00

Kde: Opava, pastorační středisko u minoritů

Přihlašování: jdostalova@prorodiny.cz, 731 625 617

Pro seniory připravujeme:

■ Akademie pro třetí věk

Antibiotika: kdy ano a kdy ne

Vede: MUDr. Maria Belejová, Ph.D.

Kdy: 9. 4. od 9.00

Kde: Ostrava, biskupství

Info: lkanokova@prorodiny.cz, 734 876 497

Diecézní centrum mládeže

<http://dcm.doo.cz>, stara.ves@doo.cz

■ Pánská a dámská jízda

Kdy: 10. až 12. dubna

Kde: DSM Stará Ves nad Ondřejnicí

Chceš si dopřát víkend, který tě povzbudí, nabídne prostor pro setkání s druhými i s Bohem a zároveň si ho užiješ naplno? Připravujeme hned dvě akce, dámskou a pánskou jízdu, každá z nich má svůj jedinečný charakter.

Dámská jízda je určena pro všechny holky, slečny, ženy i dámy, které touží po čase zklidnění, sdílení a inspirace. Čeká vás víkend plný modlitby, odpočinku a vzájemného povzbuzení v příjemné atmosféře. Prostě čas, který si užijete „po svém“.

Pánská jízda naopak zve všechny kluky, muže a chlapy, kteří se nebojí vystoupit z komfortní zóny ani v přírodě, ani ve svém nitru. Vedle modlitby se můžete těšit i na výzvy, které hory přinášejí, a na společně prožitý čas, který posiluje.

Přihlašování probíhá na webu dcm.doo.cz/akce pouze do 8. dubna!

■ Retro tancovačka

Kdy: 18. dubna

Kde: DSM Stará Ves n. O.

Zveme tě na střediskovou RETRO tancovačku. Vezmi na sebe RETRO oblečení a přijď s námi prožít večer plný hudby, tance a zábavy ve stylu minulých let.

Čekají tě známé hity, skvělá atmosféra, tanec až do brzkého rána a spousta legrace. Ať už přijdeš s partou, nebo sám, určitě nebudeš litovat.

Tak opraš staré kousky ze skříně, nalad' se na retro vlnu a přijď si to s námi užít!

Nezapomeň se přihlásit na webu dcm.doo.cz/akce

■ Celým srdcem: otevřený modlitební večer pro mladé

Kdy: 9. dubna, 14. května, 11. června | 17.30

Kde: Ostrava, sál biskupství

■ Centrálním místem Diecézního večera smíření byl v sobotu 21. března v opavské konkatedrále kříž.

■ Účastníci se u něj modlili za tíživé kapitoly v životě diecéze. Na závěr se pozdravili na znak pokoje. Foto: Miriam Šumníková / Člověk a Víra

Okno do života diecéze

■ Noční křížová cesta na Radhošti. Farnost Frenštát ji spojila se Dnem smíření. Foto: Roman Polách / ČaV

■ Biskup Martin prožil víkend s bohoslovci naší diecéze v okolí Mostů u Jablunkova.

■ V mosteckém goralském infocentru si biskup vyzkoušel hru na fujaru. Foto: Milan Motyka / ČaV

■ Extrémní křížová cesta Hlučínkem. Foto: Zdeněk Poruba / Člověk a Víra

■ Účastníci nesli prosté dřevěné kříže vyrobené pár dní předem. Foto: Štefan Handžák / ČaV